

Drie portretten uit Nias

<https://hdl.handle.net/1874/234428>

D R I E

PORTRET TEN UIT NIAS,

DOOR DEN ZENDELING

Joh. Ad. FEHR, te Ombolata.

Uitgegeven door de Halfstuivers-Vereeniging der Rijnsche Zending.

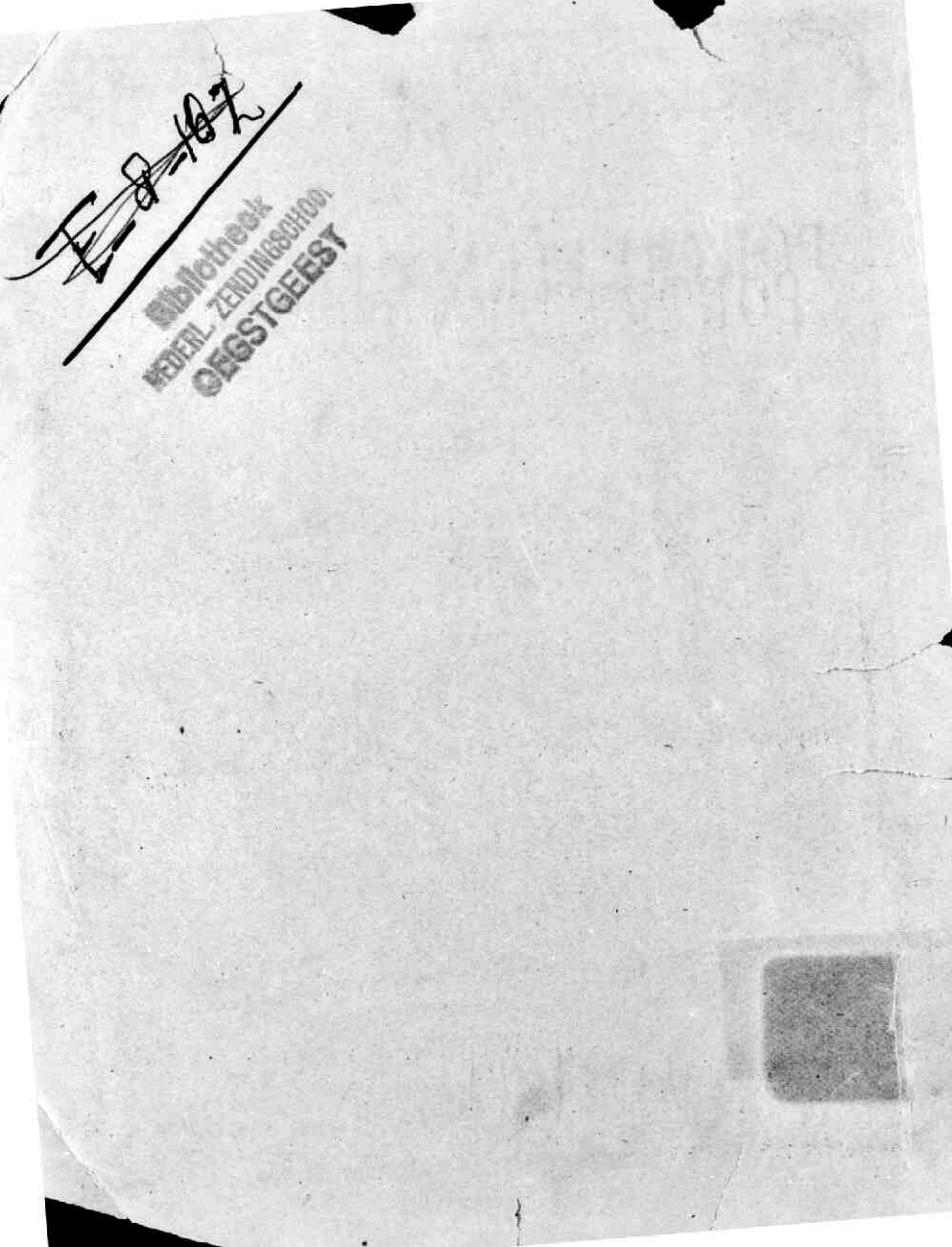
UBU

PKE

395

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.

[1889]

~~Feb 187~~

Biblecheck
WATERL. ZENDINGSCHOOL
OEGSTGEEST

mm 10811

1KE 395

D R I E

Bibliotheek
NEDERL. ZENDINGSCHOO
OEGSTGEEST

PORTRETten UIT NIAS,

DOOR DEN ZENDELING

Joh. Ad. FEHR, te Ombolata

A 4L

E

84

Bibliotheek
NEDERL. ZENDINGSCHOO
OEGSTGEEST

Uitgegeven door de Halfstuivers-Vereeniging der Rijnsche Zending.

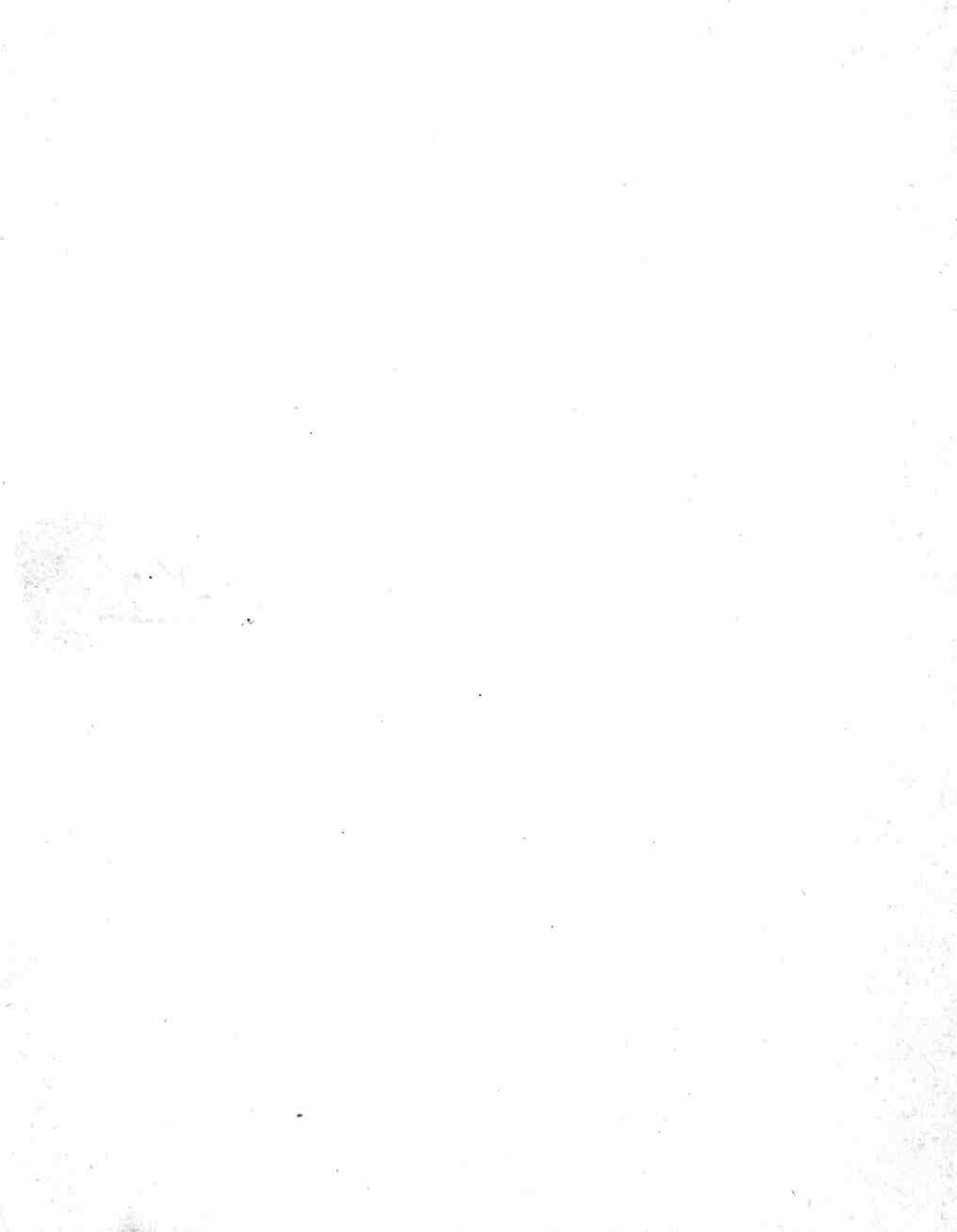

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK UTRECHT

3567 7503

Ombolata, 30 Juli 1889.

Bij een zijner laatste bezoeken te *Ombolata* heeft de zendeling *Sundermann* drie van onze oudste Christen-vrouwen gephotografeerd, uit wier leven ik u hier het een en ander wil mededeelen.

Maar het zijn geen wonderverhalen, die ik van haar zou weten te vertellen; het is mij te doen u duidelijk te maken, hoe ook zij, nadat zij langen tijd zonder God en Heiland in de wereld geleefd hadden, door Hem nog zijn gezocht en gevonden en zich nu in Hem mogen verblijden.

I.

De eene is de moeder van onzen trouwen helper *Jonata*, en van haar wil ik u in de eerste plaats wat verhalen. Haar jeugd was zeer moeilijk en zonder vreugde. Zij was nog een kind, toen haar vader stierf en kort daarna stierf ook haar eenige broeder; andere broeders en zusters had zij niet, en nu moest zij heel wat moeilijkheden doorworstelen; vaak leed zij honger en veel gebrek. Nadat ook haar moeder gestorven was, werd zij door haar bloedverwanten aan een vreemden man uitgehuwelijkt, zonder dat zij zelve daarin verder gekend werd. Dit gebeurt dan ook in het geheel niet op het eiland *Nias*; de meisjes en vrouwen worden, of zij willen of niet, als eene koopwaar, ja, men mag wel zeggen, als een stuk vee verkocht

aan een ander, en of die man nu goed is of slecht, gezond of krank, dat doet er niet toe, als hij maar den prijs voor dien koop opbrengt. Zelfs heel kleine kinderen, ja zuigelingen worden hier reeds uitgehuwelijkt. Het komt zelfs bij de Heidenen hier niet zelden voor, dat reeds kinderen worden verloofd, die nog moeten geboren worden. Zoo zijn hier bijv. met drie dochters van het inlandsche hoofd, maar wier toekomstig bestaan nog geheel in 't onzekere ligt, reeds jonge mannen verloofd; dat is, zij hebben aan hun aanstaanden schoonvader reeds geld daarop betaald. Gij kunt daaruit zien, lieve kinderen, dat het lot van de meisjes en vrouwen op Nias alles behalve benijdenswaardig is.

Zoo was het ook met de moeder van onzen helper in hare jeugd. Niet lang nadat zij aan den eersten man was verkocht, stierf deze, ofschoon zij gedurende zijne ziekte bijna haar gansche have en goed voor zijn herstel aan de afgoden en booze geesten geofferd had. Spoedig daarop werd zij weder ten huwelijk gegeven aan een anderen man, maar die vóór haar al een andere vrouw had. Het gebeurt ook niet zelden, dat eene vrouw reeds op den dag van de begrafenis van haren man dadelijk aan een ander wordt verkocht. De heiden weet nu juist niet wat barmhartigheid is, hij zoekt slechts zijn voordeel en gewin. Al is het ook, dat zulk een arm schepsel zich van smart en tegenzin de haren uit het hoofd rukt, en kleine kinderen smeekende met de moeder weenen, toch laten de bloedverwanten zich daardoor niet vermurwen, enkel maar om weer opnieuw aan geld te komen.

Bij dezen tweeden man ging het haar in 't geheel niet goed, omdat 's mans eerste vrouw haar op alle mogelijke wijze poogde te verdrukken en te kwellen. Nadat onze lieve Heer haar twee kinderen had geschonken, moest zij met haar beide jongens in

kleine hutten op het veld heen en weer trekken en soms in groot gebrek leven. Daarbij was zij door aanhoudende ziekten zoo afgevallen, dat zij niets meer kon werken en daarom ook door haar man zoo goed als verstooten werd. Van een Verlosser en Heiland, tot wien zij de toevlucht had kunnen nemen, had zij toen nog niets gehoord, daar de blijde boodschap van het Evangelie toen nog niet tot Nias was doorgedrongen. In de velerlei nooden en angsten van haar armoedig leven wist zij nog geen anderen weg tot uitredding, dan de toevlucht te nemen tot de doode, stomme afgoden, die haar toch niet helpen konden, maar die hare droefheid slechts vermeerderden. Doch heel zichtbaar heeft de Heer haar reeds toen uit allerlei nood en gevaren gered en bewaard, totdat Hij zich later als haar Heiland en Verlosser aan haar kon openbaren. Een voorbeeld uit vele.

Op zekeren dag kwam namelijk een stormwind met regen de hut waarin de arme vrouw woonde, omverwerpen, zoodat zij er gansch onder begraven werd. Eenige balken waren zoo hard op hare borst gevallen en hadden deze zoo ingedrukt, dat men niet anders dacht of zij zou sterven. Geneesmiddelen had men hier destijds ook nog niet en toen heeft zij maar, zooals zij verhaalt, eenige kruiden gebruikt, die de bewoners van Nias in het bosch opzamelden, en deze heeft de Heer zoo gezegend, dat zij reeds na eene maand weer hersteld was.

Intusschen waren haar beide zonen wat ouder geworden, zoodat zij hunne arme moeder in haar werk wat konden helpen. Evenwel moest zij nog een langen en zwaren weg door, voordat zij ten laatste na zooveel leed bij den Heer Jezus rust en vrede vond. Met het oog op haar vele krankheden had zij namelijk geld bij het heidensche hoofd moeten opnemen, om offers te kunnen brengen. Daardoor kwam zij in schuld, en zulk eene schuld is op Nias in één jaar verdubbeld, en in het volgende

jaar wordt daarvan nog eens 50 percent in rekening gebracht. Hierdoor was zij nu zoodanig in de schuld gekomen dat zij in 't geheel geen uitweg meer wist en de schuldeischer reeds dreigde, dat hij haren zoon tot slaaf zou maken. Maar toen de nood op 't hoogst was gestegen, toonde de Heer haar Zijne machtige hulp. Kort te voren had de zendeling Thomas zich op Ombolata gevestigd, en tot hem nam nu de vrouw in hare benauwdheid de toevlucht. Onder tranen en smeekingen stortte zij haar hart voor hem uit en riep zij zijn bijstand in.

Zij was de eerste van de vrouwen op Nias, die het waagde, tot den zendeling te gaan; de anderen waren toen nog allen bang voor den blanken man, die daar juist in het land gekomen was. Maleiers en Niassers vertelden de ongelooflijkste dingen van de zendelingen, om de lieden maar af te schrikken. Sommigen zeiden: „Gaaf toch niet des Toeans huis voorbij, want daar zijn booze geesten.” Anderen weer zeiden: „Allen die Christenen worden, komen later op schepen en worden in stilte naar Europa gevoerd.” Ja, eenige kwaadaardige menschen gingen zóó ver dat zij in 't geheim vertelden: „De Toeans is gekomen om menschenhoofden te halen.” Doch al heel spoedig bleek het, dat de Heer onze vrouw juist langs dezen weg had geleid, en dat, al had zij ook in 't eerst aardsche dingen bij den zendeling gezocht, zij toch weldra de hemelsche zou vinden. Van nu aan kwam zij met haar jongsten zoon — de oudste was inmiddels naar Padang gegaan — en met nog eenige andere Niassers des Zondags getrouw ter kerk en ging in de week ook het godsdienstonderwijs bijwonen. Zij meenden het oprecht en van harte, zoodat de zendeling groote vreugde van zijne leerlingen had, vooral toen hij weldra bemerkte, dat Gods Geest aan hunne harten werkte. Maar eerst nadat zij lang en grondig was voorbereid en ook reeds proeven daarvan had

geleverd, dat het er haar in den diepsten grond des harten om te doen was het eigendom van den Heer Jezus te worden, werd zij gedoopt. Dat het haar werkelijk ernst was, blijkt ook daaruit, dat van hare familie niemand anders gedoopt werd dan haar jongste zoon; haar man en zijn andere vrouw met hunne kinderen hadden toen nog niet den minsten lust om haar te volgen en ook Christenen te worden. Tot bewijs van hare beslistheid en trouw gaf zij spoedig, nadat zij gedoopt was, haar eenigen aardschen steun, haar zoon, aan den zendeling over, om hem te vormen en voor den dienst der zending geschikt te maken, en op dat offer heeft de Heer zijn rijken zegen geschonken. Gelijk de Heer het overal den oprechte wel laat gelukken, zoo ook hier. Weldra bleek het uit haar gansche leven en wandel, dat er met haar eene verandering had plaats gegrepen, die ook op anderen een heilzamen invloed uitoefende. Zij ging hare omgeving met een goed Christelijk voorbeeld voor, daardoor werden alras weder anderen opgewekt, om de afgoden prijs te geven en Gods Woord te gehoorzamen. Men kon toch duidelijk aan haar zien en waarnemen, dat zij niet bang meer was voor de booze geesten en haar toevlucht niet meer bij de doode, stomme afgoden zocht, omdat zij *Hem* gevonden had, die alleen haar voor tijd en eeuwigheid gelukkig en zalig maken kon.

Twee jaren daarna had zij ook de vreugde, dat zij den doop van haar man met zijne eerste vrouw en hunne kinderen mocht bijwonen. En nu had zij ook nog overvloedig gelegenheid, om vurige kolen te hoopen op het hoofd van hem, die haar in vroegere jaren bijna geheel verstooten had. De andere vrouw stierf weldra en haar man was oud en zwak geworden, zoodat hij verpleging noodig had. Zes jaren lang heeft zij toen nog voor zijn levensonderhoud gezorgd en hem trouw tot zijn uiteinde toe verpleegd, waarvan ik dikwerf getuige ben geweest.

Ook andere kranken en noodlijdenden heeft zij vaak bezocht, hen vertroost, vermaand en hun ook op andere wijze hulp verleend. Als in de gemeente het Heilig Avondmaal stond gevierd te worden, ging zij in de week te voren met de moeder van onzen ouderling Simona samen tot de vrouwen, om haar persoonlijk toe te spreken en om bij haar te vereffenen, als er iets niet in orde was. Het ligt echter geenszins in haren aard, om in de gemeente iets bijzonders te willen zijn, of ook maar eenigszins op den voorgrond te treden. Integendeel, zij leidt een stillen, ootmoedigen wandel, en heeft het ook nooit vergeeten, dat zij alles, wat zij heeft en geworden is, enkel en alleen aan de genade en barmhartigheid van haren God te danken heeft. Tot Hem neemt zij dagelijks hare toevlucht in het gebed, en zij is blijde, dat Hij nu ook in haren ouderdom haar troost en haar steun is.

Gedurende al den tijd, dat zij Christinne is, hebben wij nooit over haar te klagen gehad. Zij heeft ons steeds vreugde verschaft en haren Christennaam altijd eere aangedaan. Wij zijn verblijd, dat de Heer haar voor onze gemeente zoo lang gespaard heeft. Ondanks haar hoogen leeftijd en vaak groote zwakte, laat zij het zich niet ontnemen nog elken Zondag geregeld naar de kerk te gaan, om Gods Woord te hooren. Daarin heeft zij ook een schat gevonden, die grooter is dan alle schatten der aarde. Niets is voor alle Heidenen meer troosteloos en hopeloos dan de ouderdom en het uitzicht op den naderenden dood, omdat zij geen Verlosser en Verzoener hunner zonden kennen, en juist dit alles heeft de Heer bij onze oude trouwe Christinne zoo liefelijk veranderd. Moge Hij ons nog menigmaal zulke trouwe zielen toevoegen tot steun onzer gemeente. Haar grootste blijdschap op aarde is nu haar jongste zoon, die in der tijd gelijk met haar werd gedoopt en nu reeds jaren lang onze beproefd bevon-

den onderwijzer en helper is. Met dezen woont en leeft zij samen, totdat de Heer ook haar na al het leed en den strijd dezer aarde zal doen ingaan in de ruste van het volk van God, daar boven.

II.

Onze Heiland zegt in zijn Woord, dat er blijdschap is bij de engelen in den hemel over éénen zondaar, die zich bekeert. Hoe veel te meer moeten wij ons dan ook hier op deze arme, zondige aarde reeds verblijden, als menschen, die lang onder de macht van zonde en duisternis gebonden lagen, zich laten redden en verlossen door het zaligmakend Evangelie van onzen trouwen God. Doch hier in het land der Heidenen hebben de booze geesten nog veel meer macht over de menschen dan bij ons, en valt het ook dubbel moeilijk, om van die banden werkelijk losgemaakt en vrij te worden. Daarom is het hier ook meer noodig te strijden en te overwinnen; doch des te meer is men dan ook verblijd, wanneer er zich zielen tot den Heiland bekeeren. Dergelijke gedachten vervulden mijn hart, toen ik mij een en ander liet verhalen uit het leven van eene andere vrouw onzer gemeente, van *Ina Simona*, over wie ik u nu verder in dezen brief schrijven ga. Haar jeugd heeft zij verre van hier in het noorden van dit eiland doorgebracht en eerst in latere jaren kwam zij hierheen, naar Ombolata. Als kind heeft zij nooit iets van goddelijke en eeuwige dingen gehoord, maar wel veel van booze geesten en hoe men zich door allerlei toovermiddelen tegen hen moet beschermen. Als zij krank was, werd de priester daarbij geroepen en werd aan de afgoden geofferd, opdat de boozen geesten zouden verzoend worden en' het zieke kind weêr uit

hunne macht loslaten. Gij weet, dat de Heidenen bij ziekten en ook nog in vele andere gevallen in het bosch gaan en daar allerlei hout, bladeren en ook soms steenen halen; en als zij ze dan net gesneden en saamgebonden hebben, vereeren zij ze door offerande en aanbidden ze, opdat zij hen zullen helpen in hunne nooden en zegen geven op hunnen arbeid. Ina Simona was nog maar tien jaren oud, toen zij aan een ouderen man ten huwelijk werd gegeven, waarover zij letterlijk ontroostbaar werd, omdat zij reeds zoo vroeg tegen haren wil van hare ouders werd losgescheurd. Doch daar hielpen geen smeecken en geen tranen, daar toch hare ouders geld voor hare jeugdige dochter ontvingen. Dat zulk een arm schepsel dan ook vaak meer slavin is dan vrouw, laat zich licht denken. Allengs voegde zij zich in haar lot en het ging ook tamelijk goed. Later schonk onze God haar twee kinderen, waarvan het oudste haar eens tot grooten zegen zou worden. Thans was zij naar het uitwendige gelukkig en tevreden. Maar gelijk overal hier op aarde de vreugde niet lang van duur is, zoo ook hier. Haar man was dikwijls sukkelende, en er moest veel voor zijn herstel geofferd worden, maar na eenige jaren nam de dood hem toch weg; en kort daarop werd zij door hare betrekkingen aan een anderen man uitgehuwelijkt. Deze was echter een afgodspriester en stond daardoor met vreeselijke machten en booze geesten in betrekking. Hierdoor kwam natuurlijk ook Ina Simona andermaal geheel in de macht van het duistere Heidendom, en het scheelde niet veel, of zij zou daarin gebleven en zonder God en Heiland gestorven zijn. Maar de Heer had ook in dezen donkeren weg gedachten des vredes met haar, en deze wilde Hij ook weldra bij haar in vervulling brengen. Om velerlei redenen verlieten zij destijds hunne oude woonplaats en trokken naar Ombolata. Ongeveer een jaar hadden zij hier gewoond, toen

voor het eerst een verkondiger van het Evangelie in deze streek kwam, en al mochten zij hem ook in den beginne met vreeze en wantrouwen beschouwen, zoo werd hij hun toch al spoedig ten zegen. De zendeling Thomas had nog niet eens zijn huis gereed, of hun oudste zoon kwam bij hem in dienst en ook in het werk. Door hem kwam nu ook zeer dikwijls de moeder met den zendeling in aanraking en deze gebruikte van den aanvang af elke gelegenheid, om hun het Evangelie aan het hart te leggen en hen op den Heiland te wijzen. In het begin kwam hun alles vreemd en wonderlijk voor, wat zij van God en de eeuwigheid vernamen, maar al heel spoedig werd aan hun hart de eeuwige levenskracht van het Goddelijk Woord kenbaar. Des Zondags en ook in de week hoorde zij telkens weder de blijde boodschap, dat Jezus alleen de zondaren zalig maakt, en dat zij daar ook toe behoorde. Wel duurde het nog een geruimen tijd, voordat zij zich werkelijk als een arme zondares leerde kennen en den Heiland om vergeving bidden kon. Maar nadat zij ongeveer een jaar lang zeer geregeld des Zondags de godsdienstoefening en in de week het onderwijs had bijgewoond, was zij zooverre voorbereid, dat zij, met nog eenige anderen den heiligen doop kon ontvangen. Tot deze laatsten behoorde ook haar man, de vroegere afgodspriester; hij had zich uit de strikken en ketenen van de booze geesten en van den Satan laten losmaken, zijn bijzondere afgoden, die hij als priester had, weggeworpen en zich den Heer overgegeven. Ja gewis, er zijn krachten Gods, er zijn eeuwigheidskrachten toe noodig, zal een in zonde- en afgodendienst vergrijsde heiden nog van de machten der duisternis bevrijd worden. Doch het allermoeilijkst bekeeren zich op Nias de aanzienlijke hoofden en de afgodspriesters, omdat zij met tal van banden en strikken in de netten van den Booze zijn verward geraakt.

Aangezien Ina Simona tot de allereersten behoorde, die hier op Ombolata gedoopt werden, zoo bleef de spot en de smaad, die zij van de zijde der heidenen moest ondervinden, niet lang uit. Sommigen zeiden: „Pas op, de afgoden en booze geesten zullen zich heel spoedig op u wreken, als gij hen niet meer vereert.” Anderen zeiden: „De gedoopten worden allen meêgenomen naar Europa en in de eerste rij voor het geweervuur gesteld wanneer er oorlog uitbreekt.” Daarop had de vrouw kort na haren doop met haar gezin een verlaten huis gekocht en betrokken, waarin naar het zeggen der lieden vele booze geesten huisden, en daarom geloofde men vast, dat het ongeluk niet lang bij haar zou uitblijven. Maar ziet, juist het tegendeel kwam uit, de Heer was haar nabij en zegende haar naar geest en lichaam, omdat zij Hem gezocht en op Hem vertrouwd had. Ook voor andere Niassers beled zij nu den Heer en trachtte Hem bij hen ingang te doen vinden. Uit eigen ervaring konden zij en haar man de ellende en het bedrog van den afgodendienst recht duidelijk en overtuigend aantoonen. Bij verschillende gelegenheden is zij daarom ook beslist tegen zulke leugendienaars opgetreden en heeft den priesters de waarheid gezegd en ze belet hun bedrijf uit te oefenen. Bij haren man bleef het na zijn doop een telkens vallen en opstaan, maar zij heeft zich steeds als eene trouwe, oprechte Christinne getoond en den zendeling blijdschap gegeven.

Maar gelijk christen-vrouwen meer door een stillen en op-rechten wandel voor den Heer invloed hebben uit te oefenen op hare omgeving en hebben te getuigen dan door vele en lange redeneeringen, zoo is dit ook eigen aan Ina Simona. Door haar bescheidenheid en geheel gebrek aan aanmatiging, zoowel als door hare ongeveinsde vroomheid, oefent zij op anderen ook zonder veel woorden een heilzamen invloed uit. Haar eenige

zoon, die destijds met haar samen gedoopt was, is reeds sedert eene reeks van jaren de beproefde ouderling van onze gemeente en de steun zijner oude zwakke moeder. Groote vreugde beleeft zij van hare vijf kleinkinderen, welker verzorging bijna geheel op hare schouders rust. Toen ik voor eenigen tijd in de school aan een van deze kinderen vroeg: „Wie heeft u toch het bidden zoo geleerd?“ zeide het terstond met levendigheid: „Mijne grootmoeder!“ Intusschen is zij nu zeer oud en zwak geworden, maar het is een genot om te zien, hoe zij al haar hoop en vertrouwen alleen op den Heer gesteld heeft, die haar troost is in leven en in sterven. Van ouderdom gansch krom en neergebogen komt zij des Zondags bij mooi weder nog altijd ter kerk, om met de gemeente de godsdienstoefening bij te wonen en opgebouwd te worden in haar geloof. Moge de Heer, als haar laatste uurtje gekomen is, haar uit genade en barmhartigheid een zalig uiteinde bereiden. En ons allen, moge de Heer steeds meer tot Zijne kinderen en tot Zijn eigendom maken, opdat wij eenmaal ook deel mogen hebben aan Zijne eeuwige hemelsche heerlijkheid.

III.

„Ik heb lief, die Mij liefhebben, en die Mij vroeg zoeken zullen Mij vinden.“ Weet gij wel, waar dit schoone woord in uwen Bijbel staat? Niet waar, er is niets heerlijkers in deze wereld dan dat kinderen reeds in hun eerste jeugd den Heiland zoeken en zich aan Hem geheel met lichaam en ziel overgeven. En Hij wil zich toch zoo gaarne door hen laten vinden. Vele Heidenen kunnen dat niet, omdat de Heer Jezus hun nog niet aan het hart gelegd is, omdat zij nog niets van hem gehoord hebben.

Zoo was het ook met *Ina Safira*, die in haar jeugd nooit iets van een Heiland en Verlosser had gehoord. Van haar wilde ik u nu nog wat vertellen. Zij heeft veel lijden, ziekte en smart moeten doormaken, voordat zij den Heer heeft gezocht en gevonden. Het gaat dan ook zeer verschillend bij dezen of genen Heiden. Aan sommigen heeft de voorbereidende genade reeds lang gearbeid en zij nemen dan het Evangelie weldra aan; maar anderen zijn verstokte heidenen, die maar niet van hunne tooverijen en afgoden kunnen los komen, ook dan niet nadat zij het Evangelie reeds lang hebben gehoord. Met hen moet dan de Heer wel vaak heel moeilijke wegen gaan, voordat zij zich onder Zijn genadige en machtige hand buigen en aan Hem overgeven. Zoo was het ook met *Ina Safira*.

Haar ouders waren, naar de verhoudingen op Nias beoordeeld, welvarende menschen en hadden voor het uiterlijke geen gebrek te lijden, wat op dit eiland maar bij de minsten het geval is. Zij hadden drie kinderen, van welke echter de jongste zoon reeds na een jaar stierf, terwijl kort daarop de moeder volgde, zoodat *Ina* reeds vroeg wees werd. Toen zij wat ouder was geworden, kon zij ook niet veel werken, omdat zij steeds leed aan een hoest, die bij de geringste inspanning telkens en zeer hevig opkwam. Bij alle mogelijke afgoden en priesters zocht haar vader hulp en offerde veel geld. Het is niet te gelooven, wat die arme menschen in zulke gevallen al doen en hoe groot de macht is van het bedrog en het bijgeloof. Zeer dikwijls meende zij dat zij zou moeten sterven, en zeker zou dit ook gebeurd zijn, had niet de Heer met haar, nog Zijn bijzondere genadebedoeelingen gehad. Heel merkwaardig was het, dat na eenige jaren haar oude kwaal door een andere krankheid, die haar een tijd lang aan huis bond, bijna geheel verdween.

Maar droefenissen van anderen aard bleven niet lang uit. Zij

was nog maar twee jaar getrouwd, of haar man stierf, waardoor zij weer op nieuw in grooten nood kwam. Bij sterfgevallen toch is bij de Niassers de smart en het verlies als het ware van drieërlei aard: de rouw en smart om den geliefden doode, de angst en onzekerheid om zijne ziel en de zorg voor het grafmaal, dat nu moet gegeven worden. In vele gevallen weegt deze laatste zorg het zwaarst van alle, en brengt arme stakkerts vaak in groote verlegenheid. Gewoonlijk moet reeds op den dag der begrafenis meer dan één varken gegeven worden, al naar gelang de overledene rijk of arm was, en dan wordt den achterblijvenden vaak het allerlaatste ontnomen wat zij nog bezaten. Barmhartigheid en medelijden met arme weduwen en weezen kent de heiden nu juist in zulke gevallen niet. En kort daarop werd Ina weder aan een anderen man gegeven. Van nu aan scheen het dat haar verdere levensweg wat vroolijker zou zijn; met haar man, die zeer verstandig was, werkte zij ijverig samen op het veld, en de Heer gaf er Zijn zegen op. Na eenige jaren hadden zij het zoover gebracht, dat zij een net huis konden bouwen en allerlei vruchtboomen planten. En ten laatste brachten zij het zoover, dat zij zoo wat goud konden smeden, hetgeen op Nias een heel groote eere is, waartoe maar weinigen kunnen opklimmen. Doch haar grootste geluk op aarde bestond hierin, dat onze God haar drie allerliefste kinderen geschonken had.

Maar het geluk is nooit bestendig hier op aarde, en zoo was het ook bij haar. Het jongste van haar kinderen, dat naar heidensche begrippen een zeer lieve jongen was, werd ziek en bezweek ondanks alle middelen van afgoden en medicijnen die door de priesters werden aangewend. Dat was voor de moeder eene heel moeilijke en smartelijke zaak, daar zij juist dit kind zoo bijzonder liefhad. Het moet ook een heel aardig en gehoor-

zaam kind zijn geweest, dat zijnen ouders nooit smart heeft aangedaan, en daarom wilde zij maar niet vertroost wezen en tot rust gebracht worden. Den waren Trooster in leven en in sterven kende zij toen nog niet, en zoo klaagde zij God en menschen aan, omdat zij meende dat haar kind was betooverd of behekst, zooals op Nias bij plotselinge sterfgevallen haast altijd wordt geloofd.

Ongeveer een jaar verliep sedert en de wonde was reeds geheeld, toen haar man het in den zin kreeg, zijn oudsten zoon uit te huwelijken, hetgeen evenwel op Nias veel geld kost en de menschen niet zelden in zeer groote verlegenheid brengt. Menigeen is daardoor reeds tot slaaf van de geldgierige hoofden geworden. En al kwam het nu ook met Ina Safira niet zoover, zoo kwamen zij daardoor toch in schulden, en deze werden na eenige jaren zelfs zeer groot, toen haar man zoo onverstandig was om voor zijn zoon er nog eene tweede vrouw bij te nemen. Alles wat zij vroeger met moeite hadden bijeengebracht, was daarbij weer opgegaan en de nood deed zich gevoelen. Inmiddels was nu ook Gods woord in het land en ook herhaaldelijk tot Ina Safira gebracht geworden, maar zij had toen nog geen lust, het op te volgen. Lijden en ellende moesten daartoe eerst haar hart gewillig en bereid maken en traden dan ook heel spoedig in. Haar eenige zoon werd kort na zijn tweede huwelijk zeer ernstig ziek, zoodat het ergste te vreezen was. In het begin haalden zij voor hem geneesmiddelen bij den zendeling Thomas, die haar ook reeds dikwijls en dringend had uitgenoodigd, om toch Gods woord te volgen en de afgoden prijs te geven. Maar toen de krankheid niet dadelijk wijken wilde, keerde zij zich weder geheel en al tot de afgoden en luisterde slechts naar hetgeen de tooverpriesters haar voorlogen. Vergeefs was elke waarschuwing en smeeking van den zendeling; maar

hoe meer zij offerde, des te erger werd de ziekte en weldra volgde de dood. Dat was evenwel voor Ina Safira ontzettend, en liefst ware zij ook dadelijk mede gestorven. En ofschoon de Heer al zoo dikwijls bij haar had aangeklopt, kon zij toch maar niet besluiten, Hem te volgen en christen te worden. Nog eenmaal moest de dood haar zeer nabij komen en zij een langdurige krankheid doormaken, voordat haar hart gebroken en bereid was zich aan den Heer over te geven. Wederom werd haar gezin door ziekte geteisterd en begon het gruwelijk offeren opnieuw, maar nu zou het dan ook de laatste maal zijn. Ofschoon de afgodspriester zich geducht inspande, wilde de krankheid maar niet wijken en zoo namen zij nu in haar nood de toevlucht tot den Heer en lieten zij zich ook door den zendeling geneesmiddelen geven, die ras en goed werkten. Hoewel dan ook eerst zware beproevingen waren noodig geweest, eer zij zich onder de krachtige en genadige hand des Heeren vernederde, zoo gaf zij zich nu evenwel volkomen en geheel over.

Van nu af bezocht zij met haar gezin geregeld des Zondags de kerk en in de week het godsdienstonderwijs. Zij waren opgewekte Christenen geworden, en, zoo sterk als zij vroeger zich tegen Gods woord woord hadden verzet, zoo veel te blijmoediger namen zij het nu ter harte; trouwens het viel in eene door lijden en droefenissen wel toebeide aarde. Doch de Booze hield nu ook van zijne zijde sterk op hen aan. Toen namelijk het inlandsche hoofd zag, dat het haar wezenlijk ernst met het Christendom was, deed hij alles wat in zijn vermogen was om haar familie daarvan af te schrikken en hen in het heidendom vast te ketenen. Ook de afgodspriesters oefenden hunnen ouden invloed nog eens uit en trachtten de betrekkingen door allerlei listen en bedreigingen tegen te houden, omdat zij wisten dat zij anders bij hen niets meer te winnen hadden. Doch het

was alles te vergeefs. De familieleden bleven getrouw en werden Christenen. Op alle vreesaanjagingen zeiden zij: „Wij volgen en geven ons nu op leven en dood over in de armen van den Heere Jezus.“ Maar eerst nadat zij grondig waren voorbereid, ontvingen zij den heiligen doop.

Nu had Ina Safira ten slotte rust en vrede gevonden. De vele afgoden in haar huis had de zendeling reeds vroeger verwijderd en nu bad zij dagelijks Hem aan, die alle vermoeden en beladenen verkwikt, welke tot Hem komen. Na haren doop werkte zij weder ijverig samen met haar man en de Heer zegende hem ook. Ongeveer anderhalf jaar later evenwel klopte weder de engel van ziekte en dood aan haar huis aan en nu moest het openbaar worden, of zij inderdaad met het gansche hart den Heer aanhing of niet; haar geloof moest door eene zware beproeving bevestigd worden. Haar man toch werd zeer ernstig ziek en ondanks alle middelen en veel gebeds stierf hij. Hij had nog kort vóór zijn dood tot haar gezegd: „Word ik weer gezond of niet, tot de afgoden keeren wij niet meer terug; en moet ik sterven, o, houd u alleen vast aan God en luister niet naar de lieden die u willen verleiden. Scheid ook niet van den leeraar, maar hoor naar hetgeen hij zegt, in leven en in sterven.“ Gedurende zijn krankheid hadden de afgodspriesters nog eenmaal getracht haar tot afgodendienst te verleiden, maar te vergeefs; en ofschoon deze slag haar ook zéér diep trof, nochtans boog zij zich stil en overgegeven weder onder de genadige en machtige hand haars Gods. Haar laatste aardsche steun was ten grave gedragen, maar des te meer vestigde zij nu als een ware weduwe al haar hope op Hem, die beloofd heeft Zijne kinderen op te richten en te steunen, ook als zij zouden oud en zwak geworden zijn. Een zeer bijzondere troost en hulpe heeft de Heer haar nog gegeven in haar jongste dochter

Safira, die bij haar is en haar in haar ouderdom trouw verpleegt en verzorgt. Maar dit is ook een zeer lief Christenmeisje, dat den Heiland van harte liefheeft en ook ons door haar vromen en oprechten wandel reeds veel vreugde heeft verschaft. Aan leven en wandel van de moeder kan men het zien, hoe zij door veel lijden is gelouterd; in haar wezen en hare betrekking tot anderen heeft zij iets vriendelijks en vredigs, zooals ik het tot dusverre nog bij geen andere vrouw op Nias heb gevonden. Zij heeft een medelijdend, ontfermend hart jegens een ieder, en daarom hebben ook alle menschen achting voor en vertrouwen in haar. Reeds menigmaal was zij zoo zwak, dat zij haar einde voelde naderen, maar de Heer heeft haar altijd weder opgericht. Moge haar uiteinde, als het werkelijk komt, zacht en zalig zijn. Eens zalig dáár te zijn, dat is en blijft op aarde onze hemelsche roeping.

Met hartelijke liefde groet u

Uw vriend,
J. A. F E H R.

Bibliotheek
NEDERL. ZENDINGSGE-
MEESCHAP
OEGSTGEM.